

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ տասնչորս

Յոթերորդ Կնիքը

Jeff Pippenger

2023-11-11

Հրեշտակների փորձության պատերազմը, որ սկսվեց Լյուցիֆերով Հայտնության տասներկուերորդ գլխում ներկայացված երրորդ երկնքում, նախապատկերում է մարդկանց և հրեշտակների փորձության պատերազմը, որ ավարտվում է առաջին երկնքում: Երբ Սատանան և նրա հրեշտակները արտաքսվեցին երրորդ երկնքից, Սատանան Եդեմի պարտեզում բացեց մարտի նոր ճակատ: Ինչպես երրորդ երկնքի պատերազմում՝ Լյուցիֆերի հետ, այնպես էլ Աստված հաստատեց փորձության մի շրջան մարդկության համար: Առաջին երկնքի պատերազմը, որ լիովին սկսվում է շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքով, ներկայացնում է մարդկության համար փորձության ժամանակի ավարտը:

Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխներում ներկայացված են վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն: Սովորաբար այդ երեք գործությունները հասկացվում են որպես առաջին հերթին այդ երեք գործությունների անցյալ պատմության ներկայացում, սակայն Հովհաննեսին ասվեց գրել «այն բաները, որ լինելու են», և Հայտնության ամբողջ գիրքը խոսում է «վերջին օրերի» մասին, ուստի մենք կիրառում ենք աստվածաշնչյան այն սկզբունքը, որ վախճանը պատկերվում է սկզբով, և Հայտնության խորհրդանիշները կիրառում ենք որպես ոչ թե անցյալի, այլ ներկայի ճշմարտություն:

Սատանան ճանաչվել է թե՛ այն պատերազմում, որ նա սկսեց երրորդ երկնքում, և թե՛ այն առաջին ճակատամարտում, որ նա մարդկանց բերեց Եդեմի պարտեզում, որպես «հիպնոսիզմ» գործադրող՝ իր ապականված հաղորդումները փոխանցելու և այդպիսով իր պատերազմը իրականացնելու համար:

«Սատանան գայթակղեց առաջին Ադամին Եդեմում, և Ադամը բանավիճեց թշնամու հետ՝ դրանով իսկ առավելություն տալով նրան: Սատանան իր հիպնոսական գործությունն էր գործադրում Ադամի և Եվայի վրա, և այդ գործությունը նա ձգտեց գործադրել նաև Քրիստոսի վրա: Բայց երբ մեջբերվեց Սուրբ Գրքի խոսքը, Սատանան հասկացավ, որ հաղթանակելու ոչ մի հնարավորություն չունի:»

«Տղամարդիկ և կանայք չպետք է ուսումնասիրեն այն գիտությունը, թե ինչպես գերել իրենց հետ հաղորդակցվողների միտքը: Սա այն գիտությունն է, որ Սատանան է ուսուցանում: Մենք պետք է դիմադրենք այդպիսի ամեն բանի: Մենք չպետք է առնչվենք մեսմերիզմին և հիպնոտիզմին՝ այն մեկի գիտությանը, որ կորցրեց իր սկզբնական վիճակը և երկնային աստյաններից վտարվեց»: Mind, Character and Personality, 713.

«Մատանայի ուսուցանած գիտությունը» կատարելության է հասցվել գլոբալիստ վաճառականների կողմից և իրականացվում է «վերջին օրերում»՝ «տեղեկատվական գերձանապարհի» միջոցով: Մատանան ստության հայրն է, և մեղիայի հսկաները ոչ միայն խթանում են կեղծիքները, այլև մաղում ու դուրս են թողնում ճշմարտությունը, հետևում են նրանց, ում իրենք հերետիկոս են համարում, և գործադրում են հիպնոզի երբևէ կիրառված ամենաբարդ ձևը՝ երկրագունդ մոլորակի պատմության ընթացքում: Երրորդ երկնքում սկսված պատերազմը շեշտում է Մատանայի պատերազմի այս հատկանիշը, որպեսզի նրանք, ովքեր հավատարիմ են և ապրելու են այն ժամանակ, երբ առաջին երկնքի պատերազմը սկսվի, նախապես զգուշացված լինեն նախագիտությամբ: Երբ հասկանում ենք, որ համաշխարհային սարդոստայնի և «տեղեկատվական գերձանապարհի» վերահսկման կենտրոնը կառավարվում և հսկվում է Միացյալ Նահանգներում, պատկերացում ենք ստանում, թե ինչ է նշանակում այն, որ Միացյալ Նահանգները երկնքից կրակ է իջեցնում և մոլորեցնում ամբողջ աշխարհը: «Կրակը» Հայտնության գրքում ներկայացնում է մի պատգամ:

Հայտնության տասներեքերորդ գլխի, և տասներեքերորդ համարի խորհրդաբանությունը վերցված է Կարմեղոս լեռան պատերազմի պատմությունից, որտեղ Բահադի մարգարեները և պուրակների մարգարեները անկարող եղան երկնքից կրակ իջեցնել՝ հաստատելու համար, թե Բահադն ու Աստարովթը ճշմարիտ աստվածներ էին: Բահադը, լինելով արական աստվածություն, և Աստարովթը՝ իգական աստվածություն, ներկայացնում են գազանի պատկերը՝ եկեղեցու և պետության անսուրբ միությունը: Նրանք Հեզաբելի մարգարեն էին, որը անսուրբ հարաբերության մեջ էր Աքաբի հետ: Գազանի պատկերի այդ երկու մարգարեական վկաները Կարմեղոս լեռան պատմության մեջ ցույց են տալիս Միացյալ Նահանգների դերը՝ նախ Միացյալ Նահանգներում պապական համակարգի պատկեր կազմավորելու, և ապա՝ աշխարհում: Կարմեղոսի «կրակը» պետք է լիներ այն ապացույցը, թե իրականում ով էր ճշմարիտ Աստվածը: Այն ներկայացնում էր երկնքից եկող հայտնություն, որը նույնացնում էր ճշմարիտ Աստծուն, և նույն հարցը գոյություն ունի, երբ Միացյալ Նահանգները երկնքից կրակ է իջեցնում:

Եսայիայի գրքում Աստված, որ սկզբից իսկ ցույց է տալիս վախճանը, դիմում է հին ժամանակների Կարմեղոս լեռան իսկ միջավայրին, ինչպես նաև այն մարգարեական միջավայրին, որ ներկայացվում է, երբ Միացյալ Նահանգները երկնքից կրակ է իջեցնում:

Ներկայացրե՛ք ձեր դատը, ասում է Տերը, բերե՛ք ձեր զորավոր փաստարկները, ասում է Հակոբի Թագավորը: Թող դրանք ներկայացնեն և մեզ ցույց տան, թե ինչ պիտի պատահի. թող ցույց տան նախկին բաները, թե որոնք են դրանք, որպեսզի մենք քննենք դրանք և ճանաչենք դրանց վախճանը. կամ մեզ հայտնեն գալիք բաները: Ցույց տվե՛ք այն բաները, որ հետո պիտի գան, որպեսզի մենք իմանանք, որ դուք աստվածներ եք. այո՛, բարիք արե՛ք կամ չարիք, որպեսզի մենք զարհուրենք և միասին տեսնենք դա: Ահա, դուք ոչնչից եք, և ձեր գործը՝ ունայնությունից. պղծություն է նա, ով ընտրում է ձեզ: Ես հյուսիսից մեկին հարություն տվեցի, և նա պիտի գա. արեգակի ծագումից նա պիտի կանչի իմ անունը. և նա իշխանների վրա

պիտի գա ինչպես շաղախի վրա, և ինչպես բրուտը կոխկոտում է կավը: Ո՞վ է սկզբից հայտնել, որպեսզի մենք գիտենանք, և վաղօրոք, որպեսզի ասենք՝ նա արդար է: Այո՛, չկա մեկը, որ ցույց տա, այո՛, չկա մեկը, որ հայտնի, այո՛, չկա մեկը, որ լսի ձեր խոսքերը: Առաջինը պիտի ասի Սիոնին. «Ահա՛, ահա՛ դրանք», և ես Երուսաղեմին պիտի տամ մեկին, որ բարի լուրեր է բերում: Եսայիա 41:21–27:

Առաջին երկնքի պատերազմում, որ սկիզբ է առնում շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, Միացյալ Նահանգներին, ինչպես նաև հենց Սատանային, թույլ կտրվի «ներկայացնել» իրենց «դատը», և նրանք երկնքից կրակ կիջեցնեն՝ փորձելով ապացուցել, թե Հեգարելի աստվածն է ճշմարիտ Աստվածը: Աշխարհը կստիպվի ընդունելու այդ աստծու երկրպագության օրվա նշանը: Այն կրակը, որ երկնքից իջեցվում է «տեղեկատվական գերարագ մայրուղու» միջոցով ողջ մարդկության վրա, «ունայնության» գործ է, և նա, ով ընտրում է այդ միջոցի միջոցով փոխանցվող լուրը, «պիղծություն» է:

Այդ պատերազմում հարյուր քառասունչորս հազարը, իսկ այնուհետև՝ մեծ բազմությունը, կլինեն Աստծու վկաները այն վեճում, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը: Պատերազմի երկու կողմերից էլ հաղորդվող պատգամները ներկայացված են որպես «կրակ»: Բոլոր ազգերը կհավաքվեն՝ որոշելու, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը, և կլինեն վկաների երկու դասեր՝ «ճշմարտությունը» հաստատելու համար:

Թող բոլոր ազգերը միասին հավաքվեն, և ժողովուրդները համախմբվեն. ո՞վ նրանց մեջ կարող է այս բանը հռչակել և մեզ ցույց տալ նախկին բաները: Թող իրենց վկաներին առաջ բերեն, որպեսզի արդարանան. կամ թող լսեն և ասեն. «Սա ճշմարտություն է»: Դուք եք Իմ վկաները, ասում է Տերը, և Իմ ծառան, որին Ես ընտրել եմ, որպեսզի ճանաչեք և հավատաք Ինձ, և հասկանաք, որ Ես եմ Նա. Ինձնից առաջ ոչ մի Աստված չկազմվեց, և Ինձնից հետո էլ չի լինելու: Ես, Ես եմ Տերը, և Ինձնից բացի փրկիչ չկա: Ես հռչակեցի, և փրկեցի, և ցույց տվեցի, երբ ձեր մեջ օտար աստված չկար. ուստի դուք եք Իմ վկաները, ասում է Տերը, որ Ես Աստված եմ: Եսայիա 43:9–12.

Կարմել լեռան վերջին դրսևորումն ունի Սատանայի վկաներ և Աստծո վկաներ: Այս ցուցադրությունը նպատակ ունի ապացուցելու, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը, սակայն ինչի՞ մասին պետք է վկայեն Աստծո հավատարիմ վկաները:

Այսպես է ասում Տերը՝ Իսրայելի Թագաւորը և նրա Փրկիչը՝ Զօրքերի Տերը. Ես եմ առաջինը, և Ես եմ վերջինը, և Ինձնից բացի Աստուած չկայ: Եվ ո՞վ, Ինձ պէս, պիտի կանչի, և պիտի հռչակի դա, և պիտի կարգի դնի այն Ինձ համար, այն ժամանակից ի վեր, երբ Ես հաստատեցի հին ժողովուրդը: Իսկ գալիք բաները և այն, ինչ պիտի գա, թող նրանց ցոյց տան: Մի՛ վախեցեք և մի՛ սարսափեք. մի՛ թէ այն ժամանակից ի վեր Ես քեզ չասացի և չհռչակեցի: Դուք իսկապէս Իմ վկաներն եք: Կա՞յ արդեօք Աստուած Ինձնից բացի: Այո՛, Աստուած չկայ. Ես ոչ մեկին չգիտեմ: Քանդակուած պատկեր շինողները բոլորն էլ ունայնութիւն են, և իրենց հաճելի բաները օգուտ չեն տալու, և նրանք իրենք իրենց վկաներն են. չեն տեսնում և չեն իմանում, որպէսզի ամաչեն: Եսայիա 44:6–9.

Կարմեղոս լեռան վերջին բախման ժամանակ հավատարիմները պետք է վկայեն այն ճշմարտության մասին, որ Աստված առաջինն է և վերջինը: Նա այն Աստվածն է, որ «նշանակեց հին ժողովրդին», որպեսզի հայտնի դարձնի «գալիք բաները»: Աստծո վկաները պետք է ներկայացնեն Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ բացվում է Կարմեղոս լեռան վերջին պատերազմի հենց նախօրեին:

Սատանայի Կարմեղոս լեռան պատգամը ներկայացված է որպես կրակ, որ իջնում է երկնքից:

Եվ նա մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց աչքի առաջ երկնքից կրակ է իջեցնում երկրի վրա, Հայտնություն 13:13:

Այս համարը նկարագրում է այն հրաշքները, որ Միացյալ Նահանգները գործում է հիպոտոիզմի ժամանակակից գիտության միջոցով, որը մարդկությանը հաղորդվում է «տեղեկատվական գերարագ մայրուղու» վրա: Սակայն համարը նաև ակնարկում է անձամբ Սատանայի հայտնությունը, երբ նա ներկայանում է իբրև Քրիստոս:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխագուշակվում է համաշխարհային ընդգրկում ունեցող և անսովոր գործության գործ: 1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում կրոնական հետաքրքրությունը առավել մեծն էր, ինչպիսին որևէ երկրում ականատեսված չէր եղել տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախագուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ»:

«Այս գործը նման կլինի Հոգեգալստյան օրվա գործին: Ինչպես «վաղ անձրևը» տրվեց՝ Սուրբ Հոգու հեղումով ավետարանի սկզբում, որպեսզի պատճառ դառնա թանկագին սերմի ծլարձակմանը, այնպես էլ «ուշ անձրևը» կտրվի նրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ կիմանանք, եթե շարունակենք ճանաչել Տիրոջը. Նրա ելքը պատրաստված է ինչպես արշալույսը, և Նա կգա մեզ մոտ ինչպես անձրևը, ինչպես ուշ և վաղ անձրևը երկրի վրա»: Ովսեե 6:3: «Ուրեմն ուրախացե՛ք, ո՛վ Միոնի որդիներ, և ցնծացե՛ք Տեր ձեր Աստծով, որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը չափավոր, և ձեզ համար անձրև պիտի իջեցնի՝ վաղ անձրևը և ուշ անձրևը»: Հովել 2:23: «Վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ յուրաքանչյուր ոք, ով կանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի»: Գործք 2:17, 21:»

«Ավետարանի մեծ գործը չպիտի ավարտվի Աստծո գործության ավելի նվազ դրսևորմամբ, քան այն, որով նշանավորվեց նրա սկիզբը: Այն մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին ավետարանի սկզբում վաղ անձրևի թափման ժամանակ, նորից պիտի կատարվեն նրա ավարտին՝ ուշ անձրևի ժամանակ: Ահա «գովության ժամանակները», որոնց էր սպասում Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովության ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուսին»: Գործք

3:19, 20.»

«Աստծու ծառաները՝ իրենց դեմքերը սուրբ նվիրումով լուսավորված ու փայլուն, տեղից տեղ պիտի շտապեն՝ երկնքից եկած պատգամը հռչակելու համար: Հազարավոր ձայներով, ամբողջ երկրի վրա, նախագգուշացումը պիտի տրվի: Հրաշքներ պիտի գործվեն, հիվանդները պիտի բժշկվեն, և նշաններ ու սքանչելիքներ պիտի հետևեն հավատացյալներին: Սատանան ևս գործում է՝ սուտ սքանչելիքներով, նույնիսկ մարդկանց առաջ երկնքից կրակ իջեցնելով: Հայտնություն 13:13: Այսպես երկրի բնակիչները պիտի դրվեն իրենց դիրքը բռնելու անհրաժեշտության առաջ»: Մեծ պայքարը, 611, 612:

Երբ հասնենք այն ժամանակին, երբ Սատանան երկնքից կրակ կիջեցնի, «երկրի բնակիչները կբերվեն, որպեսզի իրենց դիրքը բռնեն»: Այդ ժամանակ Աստծու վկան «կշտապի տեղից տեղ՝ երկնքից եկած պատգամը հռչակելու համար: Հազարավոր ձայներով, ամբողջ երկրի վրա, նախագգուշացումը կտրվի»: Այն գործը, որ Աստծու վկաները կկատարեն, «նման կլինի Հոգեգալստյան օրվա գործին», երբ «հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, պիտի լուսավորի ամբողջ երկիրը իր փառքով»: Հոգեգալստին կրակը Սուրբ Հոգու հեղման խորհրդանիշն էր, և կրակը նաև Սատանայի անսուրբ հոգու հեղման խորհրդանիշն է:

Հովհաննեսը Հայտնության յոթերորդ գլխում ներկայացնելուց հետո հարյուր քառասունչորս հազարը և մեծ բազմությունը, նա նշում է յոթերորդ և վերջին կնիքի բացվելը: Վերջին, կամ յոթերորդ կնիքը ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության արձակնքումը, և Հայտնության գրքում եղած միակ մարգարեությունը, որ պետք է արձակնքվեր անմիջապես փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց առաջ: Յոթերորդ կնիքը, յոթ որոտները և Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բոլորը նույն ճշմարտության խորհրդանիշներն են, որը բացվում է հենց փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց առաջ: Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը շեշտադրում է Քրիստոսի բնավորությունն ու արարչագործական գործությունը՝ որպես Ալֆա և Օմեգա: Յոթ որոտները ցույց են տալիս այն պատմությունը, որի ընթացքում հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, իսկ յոթերորդ կնիքը մատնանշում է Սուրբ Հոգու հեղումը այն պատմության ընթացքում, երբ երկու վկաները հարություն են առնում և ստանում «Աստծո» «ճշմարտության» արարչագործական գործությունը, որը փոխանցվում է Հորից՝ Որդուն, Գաբրիելին, մարգարեին, մինչև նրանց, ովքեր ընտրում են կարգալ, լսել և պահել այնտեղ ամփոփված գործությունը:

Եվ երբ բացեց յոթերորդ կնիքը, լռություն եղավ երկնքում մոտ կես ժամի չափ: Եվ ես տեսա այն յոթ հրեշտակներին, որ կանգնած էին Աստծու առաջ, և նրանց տրվեցին յոթ փողեր: Եվ մի ուրիշ հրեշտակ եկավ ու կանգնեց զոհասեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ. և նրան շատ խունկ տրվեց, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ միասին ոսկե զոհասեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: Եվ խնկի ծուխը, որ սրբերի աղոթքների հետ էր, հրեշտակի ձեռքից վեր ելավ Աստծու առաջ: Եվ հրեշտակը վերցրեց բուրվառը, լցրեց այն զոհասեղանի կրակով և գցեց երկրի վրա. և եղան ձայներ, որոտումներ, փայլակներ և երկրաշարժ: Հայտնություն 8:1-5.

Այդ համարներում «յոթը հրեշտակները» «կանգնած էին Աստծու առաջ»՝ «յոթը փողերով»: Այդ յոթ փողերի հրեշտակները ավանդաբար իրավացիորեն հասկացվել են որպես Հռոմի դեմ Աստծու դատաստանների ներկայացուցիչներ՝ կիրակի օրվա պաշտամունքի պարտադրման համար: Հեթանոսական Հռոմը, Կոստանդինի օրոք, ընդունեց առաջին կիրակնօրյա օրենքը 321 թվականին, իսկ 330 թվականին նրա կայսրությունը բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի: Այդ պահից սկսած առաջին չորս փողերը սկսեցին հնչել, և դրանք ներկայացնում էին այն պատմական ուժերը, որոնք դուրս բերվեցին նրա կայսրության դեմ, և որոնք մինչև 476 թվականը Հռոմ քաղաքը հասցրին այն դրության, որ այնտեղ այլևս երբեք մի հռոմեացի իշխող չեղավ քաղաքի վրա, որը Հռոմի գոյության և փառքի խորհրդանիշն էր: Երբ պապականությունը 538 թվականին Օռլեանի ժողովում ընդունեց կիրակնօրյա օրենքը, Մուհամմեդը բարձրացվեց, որպեսզի դատաստան բերի Հռոմեական եկեղեցու դեմ, ինչպես ներկայացված է հինգերորդ և վեցերորդ փողերով, որոնք նաև առաջին և երկրորդ վայերն էին և ներկայացնում էին իսլամը: Որքան էլ ճշգրիտ է այդ փողերի ավանդական ըմբռնումը, դրանք բնորոշվում են այն հատվածում, որտեղ Հայտնությունն իններորդ գլխում ներկայացվում են որպես «պատուհասներ»:

Եվ մնացած մարդիկ, որոնք չսպանվեցին այս պատուհասներից, այնուամենայնիվ չապաշխարեցին իրենց ձեռքերի գործերից, որպեսզի չպաշտեն դևերին և ոսկուց, արծաթից, պղնձից, քարից ու փայտից կուռքերին, որոնք ոչ կարող են տեսնել, ոչ լսել, ոչ էլ քայլել. և չապաշխարեցին ո՛չ իրենց սպանությունների, ո՛չ իրենց կախարդությունների, ո՛չ իրենց պոռնկության, ո՛չ էլ իրենց գողությունների համար: Հայտնություն 9:20, 21.

Յոթ փողերի կատարյալ և վերջնական իրականացումը Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի յոթ վերջին պատուհասներն են: Նույնիսկ Հայտնության իններորդ գլխի յոթ փողերի մարգարեական բնութագրերի մակերեսային քննությունն իսկ ցույց է տալիս, որ դրանք կրում են յոթ վերջին պատուհասների գուգահեռ հատկանիշները: Յոթերորդ կնիքի բացվելը տեղի է ունենում պատմության այն պահին, երբ փորձաշրջանը մոտ է փակվելու, և Աստծո բարկությունը, ինչպես ներկայացված է յոթ վերջին պատուհասներով, մոտ է թափվելու:

Երբ Քրիստոսը, որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, «բացեց յոթերորդ կնիքը», մի հրեշտակ եկավ ու կանգնեց գոհասեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ. և նրան տրվեց շատ խունկ, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ միասին այն ոսկե գոհասեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: «Եվ խնկի ծուխը, որ սրբերի աղոթքների հետ բարձրանում էր, հրեշտակի ձեռքից վեր ելավ Աստծու առաջ»: Սուրբ Հոգու թափվելը Պենտեկոստեի օրը նախորդվեց Երուսաղեմում հավաքված հավատացյալների միաբան աղոթքով:

«Մեզանում ճշմարիտ աստվածապաշտության վերածնունդը մեր բոլոր կարիքներից ամենամեծն ու ամենափառապան է: Դրան ձգտելը պետք է լինի մեր առաջին գործը: Անհրաժեշտ է լրջագույն ջանք գործադրել՝ ստանալու Տիրոջ օրհնությունը, ոչ թե այն պատճառով, որ Աստված պատրաստակամ չէ մեզ վրա

թափելու Իր օրհնությունը, այլ որովհետև մենք անպատրաստ ենք այն ընդունելու: Մեր երկնավոր Հայրը առավել ևս կամենում է Իր Սուրբ Հոգին տալ նրանց, ովքեր Նրանից խնդրում են, քան երկրային ծնողները՝ բարի պարգևներ տալ իրենց զավակներին: Սակայն մեր գործն է՝ խոստովանությամբ, խոնարհեցմամբ, ապաշխարությամբ և ջերմեռանդ աղոթքով, կատարել այն պայմանները, որոնց հիման վրա Աստված խոստացել է մեզ տալ Իր օրհնությունը: Վերածնունդ կարելի է ակնկալել միայն ի պատասխան աղոթքի»: Selected Messages, գիրք 1, 121.

Յոթերորդ կնիքի բացվելը նույնականացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Կնքումը սկիզբ է առնում աղոթքով, սակայն ոչ պարզապես աղոթքի գործունեությամբ, այլ մի որոշակի աղոթքով: Այդ որոշակի աղոթքը նույնականացվում է Դանիելի գրքում, որը, անշուշտ, նաև Հայտնության գիրքն է:

Յովհաննէսը Հայտնութեան մէջ և Դանիէլը՝ իր գրքում, ներկայացնում են այն հարիւր քառասունչորս հազարը «վերջին օրերում»: «Վերջին օրերում» նրանք, ովքեր առաջին երկնքի պատերազմի ժամանակ լինելու են Աստծու վկաները, վկայելու են այն մարգարէութեան մասին, որ բացուում է փորձաշրջանի փակուելուց անմիջապէս առաջ: Սա ներկայացուած է որպէս եօթերորդ կնիք այն համարներում, որոնք այժմ քննութեան ենթ առնում: Այն աղօթքները, որոնք գալիս են «ոսկէ բուրվառ»-ով հրեշտակին, ներկայացուած են Դանիէլի աղօթքով իր գրքի իններորդ գլխում: Այդ աղօթքը յատուկ աղօթք է, որը Մովսէսը շարադրել էր «եօթն անգամների» մարգարէութեան առնչութեամբ: Աղօթքը երկակի է, և Դանիէլը իր երկակի աղօթքի համատեքստը դնում է Մովսէսի «անէծք»-ի և «երդում»-ի եզրերով: Դանիէլի և Հայտնութեան գրքերը նոյն գիրքն են, և մարգարէութեան նոյն գծերը, որոնք կան Դանիէլի գրքում, շարունակուած են Հայտնութեան գրքում:

Այն աղոթքը, որ առաջ է բերում սուրբ կրակի թափումը Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակի շարժման մէջ, Դանիէլի «յոթ ժամանակների» աղոթքն է: Դա այն աղոթքն է, որ Գաբրիէլ հրեշտակին երկնքից վար բերեց, որպէսզի Դանիէլին բացատրի մարգարէությունները: Նրա աղոթքի ավարտին, որն ընդգրկում է Դանիէլ իննի առաջին քսան համարները, Գաբրիէլը վար իջավ երեկոյան ընծայման ժամին: Այն աղոթքները, որոնք վեր են բարձրանում, և որոնք ընդունում է ոսկէ բուրվառով հրեշտակը, այն աղոթքներն են, որ վեր են բարձրանում, երբ արևը մայր է մտնում՝ «վերջին օրերի» երեկոյան:

Եվ մինչ ես խոսում էի, աղոթում, խոստովանում իմ մեղքն ու իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի մեղքը, և իմ աղաչանքն էի մատուցում Տէր իմ Աստծու առաջ իմ Աստծու սուրբ լեռան համար, այդ՝, մինչ ես դեռ խոսում էի աղոթքի մէջ, այն մարդը՝ Գաբրիէլը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքում, սրընթաց թռիչքով եկավ և դիպավ ինձ երեկոյան ընծայման ժամին: Դանիէլ 9:20, 21.

Դանիէլի աղոթքը խոստովանություն էր ոչ միայն իր մեղքերի, այլև Աստծու ժողովրդի մեղքերի: Նրա աղոթքը ապաշխարության այն աղոթքի նախագիծն է, որը կապված է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» հետ:

Եվ ձեռնից մնացածները պիտի հյուծվեն իրենց անօրենության մեջ՝ իրենց թշնամիների երկրներում, և նաև իրենց հայրերի անօրենությունների մեջ պիտի հյուծվեն նրանց հետ: Եթե նրանք խոստովանեն իրենց անօրենությունը և իրենց հայրերի անօրենությունը՝ իրենց հանցանքով, որով հանցանք գործեցին Իմ դեմ, և նաև այն, որ Ինձ հակառակ ընթացան, և որ Ես էլ նրանց հակառակ ընթացա ու նրանց բերեցի իրենց թշնամիների երկիրը, եթե այն ժամանակ նրանց անթլփատ սրտերը խոնարհվեն, և նրանք ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը, այն ժամանակ պիտի հիշեմ Իմ ուխտը Հակոբի հետ, և նաև Իմ ուխտը Իսահակի հետ, և նաև Իմ ուխտը Աբրահամի հետ պիտի հիշեմ, և պիտի հիշեմ երկիրը: Ղևտական 26:39–42.

Մովսեսը, ներկայացնելով «յոթնապատիկ ժամանակների» հետ կապված պատիժը, որը նա կոչում է Աստծո «ուխտի վեճը», ցույց է տալիս, թե ինչ պետք է անի Աստծո ժողովուրդը, եթե և երբ գիտակցի, որ թշնամու երկրում ծառա է, ինչպես Դանիելը: Նրանք պետք է, ինչպես Դանիելը ներկայացրեց, խոստովանեին իրենց մեղքերը, ինչպես նաև իրենց հայրերի մեղքերը:

Երբ այս հատուկ աղոթքը մատուցվի նրանց կողմից, որոնք կանչված են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարը, ոսկե բուրվառով հրեշտակը կվերցնի «բուրվառը և» կլցնի «այն գոհասեղանի կրակով ու կզցի երկրի վրա. և եղան ձայներ, որոտումներ, փայլատակություններ և երկրաշարժ»: Մուրբ կրակը, որ ներկայացնում է «ճշմարտության» լուրը՝ հակադրությամբ այն կեղծ «կրակի» լուրին, որ Միացյալ Նահանգներն ու Մատանան երկնքից են իջեցնում, տեղի է ունենում «երկրաշարժի» ժամին, որը կհրակնօրյա օրենքն է:

Զաքարիայի գրքում մեզ տեղեկացվում է, որ Դանիելի մասնակցած գերությունից վերադառնալուց հետո տաճարի և Երուսաղեմի վերաշինության պատմության մեջ Զորաբաբելը դրեց տաճարի թե՛ հիմքը, թե՛ գագաթաքարը:

Ապա նա պատասխանեց և ասաց ինձ՝ ասելով. «Սա է Տիրոջ խոսքը Զորաբաբելին՝ ասելով. «Ոչ գործությամբ և ոչ էլ ուժով, այլ Իմ Հոգով»,— ասում է Զորքերի Տերը: Ո՞վ ես դու, ո՞վ մեծ լեռ. Զորաբաբելի առաջ դու դաշտավայր պիտի դառնաս. և նա պիտի դուրս բերի դրա գլխավոր քարը՝ աղաղակներով, ասելով. «Շնորհք, շնորհք նրան»»: Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Զորաբաբելի ձեռքերը դրեցին այս տան հիմքը, և նրա ձեռքերը պիտի ավարտեն այն. և դու պիտի իմանաս, որ Զորքերի Տերն է ինձ ուղարկել ձեզ մոտ: Որովհետև ո՞վ արհամարհեց փոքր բաների օրը. քանզի նրանք պիտի ուրախանան և պիտի տեսնեն կշռալարը Զորաբաբելի ձեռքում՝ այդ յոթների հետ. դրանք են Տիրոջ աչքերը, որ շրջում են ամբողջ երկրով մեկ»: Զաքարիա 4:6–10.

Զորաբաբել նշանակում է «Բաբելոնի սերունդ» և խորհրդանշան է երկրորդ հրեշտակի պատգամի, որը, երբ միավորվեց Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի հետ, աղվենտիզմի սկզբնական շարժման մեջ դրեց «հիմքը»: Զորաբաբելը նաև ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի պատգամի կրկնությունը աղվենտիզմի եզրափակիչ շարժման մեջ՝ Future for America շարժման շրջանակներում, երբ դրվում է «գագաթաքարը»:

Աշխարհը ցնծաց այն երկու վկաների վրա, որոնք սպանվել էին մեռյալ ոսկորների հովտում՝ այն փողոցում, որ «տեղեկատվական գերարագ մայրուղի» է: Երբ այդ երկու վկաները կրկին կենդանացվեցին, աշխարհը վախեցավ, և երկինքները ցնծացին: Ջաքարիան, ինչպես բոլոր մարգարեները, ցույց է տալիս «վերջին օրերը», երբ Աստծու ժողովուրդը ցնծում է: Ջաքարիան հայտնում է մեզ, որ նրանք ցնծում են երկու վկաների հարության ժամանակ, երբ տեսնում են «այն յոթը»: «Այն յոթը»-ն նույն եբրայական բառն է, որ Ղևտական քսանվեցում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ»: Առաջին հրեշտակի շարժումը դրեց Մովսեսի «յոթ անգամների» հիմնաքարը, և այդ «ճշմարտությունը» պետք է նաև լինի երրորդ հրեշտակի շարժման գլխաքարը՝ չնայած 1863 թվականին դրա մերժմանը:

Երբ դա ճանաչվի, կատարվի և դրա համաձայն գործվի՝ համապատասխան երկակի աղոթքով, ճշմարիտ կրակը կգցվի երկիր, ինչպես Պենտեկոստեի ժամանակ:

Մենք կշարունակենք անդրադառնալ յոթերորդ կնիքի բացմանը հաջորդ հոդվածում: